

Kapitel 7

Alla huvuden vändes mot April i en unison rörelse, som en havsvåg, när hon slängde upp dörren och andlöst klev in i hörsalen. Mannen på den låga scenen, med en mikrofon i handen, nickade mot henne. ”Slå dig ner. Det finns ett par lediga platser.”

April kände hettan blossa upp på kinderna av den ovälkomna uppmärksamheten när hon hastigt styrde stegen mot raderna av hårda trästolar, den sorten hon uthärdat under större delen av grundskoletiden. Hennes flackande blick sökte och fann Elin. Vännen viftade diskret mot den tomma platsen bredvid sin egen och April slank tacksamt in på raden där hon damp ner på stolen.

”Var höll du hus egentligen?” Elin viskade orden genom mungipan med blicken riktad framåt, en konst de lärt sig att bemästra under en livstid av vänskap.

”Syrran ringde.” April svarade på samma sätt som hon blivit tilltalad, med ett sken av att fokusera på plattformen. ”Trodde aldrig hon skulle sluta prata. Du vet hur hon är när hon kommer igång.”

Elin lyfte på ögonbrynen och nickade så att den höga tofsen av mörkbrunt, blankborstat hår svajade. ”Tell me about it.”

Mannen på scenen, klädd i en skogsgrön stickad pullover, stannade upp och såg mot dem. En rörelse som fick övriga personer i rummet att följa hans blick en andra gång. ”Har ni något ni vill dela med oss andra?”

April skakade snabbt på huvudet med ett ansikte som ännu en gång glödde under granskningen. En följd av att hon fötts med blek, fräknig hy som skyltade med minsta skiftning i kroppstemperaturen. ”Nej. Förlåt.”

Mannen, flankerad av två personer som inte uttalat sig än, harklade sig och såg ut över den samlade skaran. ”För dem av er som anlände sent och kanske missade det, heter jag Arne och

är rektor här på Fjällstugans folkhögskola. Jag och mina kollegor ser fram emot att lära känna er som ska gå vår ettåriga utbildning i friluftsturism. Efter vad jag har förstått”, han vred huvudet mot den medelålders kvinnan med glasögon till höger om sig, ”har alla anmälda valt att bo här på vårt internat?”

Kvinnan nickade i gensvar. ”Det stämmer.” Hennes röst bar över rummet trots frånvaron av en mikrofon framför munnen.

Arne vände sig framåt igen. ”Det kommer bli nytt för många av er, men av tidigare klasser att döma brukar det vara uppskattat.” Han höll ut armen för att indikera kvinnan bredvid sig. ”Det här är Anneli som kommer undervisa er i de teoretiska ämnena.” Han vände den pekande handen mot mannen i fyrtioårsåldern på andra sidan, klädd i cargobyxor och en beige skjorta med uppkavlade ärmarna. ”Och det här är Stefan som kommer hålla i undervisningen på plats i naturen.”

Stefan nickade kort med händerna på ryggen och fötterna brett isär, som en militär. Hans strikta hållning lösgjorde en flyktig fundering hos April över om hon valt rätt utbildning. Hon skyndade sig att hala in tanken innan den fick fäste och lyssnade när Arne tog till orda igen: ”De som har läst igenom kursplanen vet att vi kommer starta redan imorgon med det vi kallar överlevnadsveckan.”

En kille två rader framför April sköt upp en knytnäve i luften ackompanjerat av ett uppskattande rop, en reaktion som utlöste småskratt och applåder bland de som satt närmast.

Arne log över mikrofonen. ”Trevligt att se att det finns några här som ser fram emot det. Veckan kallas som den gör för att den fokuserar på överlevnadskunskap i skog och mark. Vi kommer alltså inte slänga ut er i naturen utan mat i sju dagar.” Hans leende falnade när en rynka tog form i pannan. ”Men sanningen är att det också finns en annan orsak till namnet. Den här utbildningen passar inte alla. En del av er kommer upptäcka att kyla, mygg, fukt och trötthet kan driva även den som trodde sig älska friluftsliv att längta efter

bekvämligheterna ni är vana vid.” Han gjorde en paus för att låta orden sjunka in innan han fortsatte.

”Det är också anledningen till att vi rivstartar utbildningen med överlevnadsveckan. För att de som inser att de hellre skulle vilja jobba med något annat ska få chansen att hoppa av redan i början, innan ni slösat bort för mycket av er tid.” Han svepte med blicken över stolsraderna. ”Det handlar med andra ord inte bara om kunskap om hur man klarar sig i naturen, utan även om att få insikt i om man kommer överleva utbildningen, så att säga.”

Rektorns ord fick kylan han varnat för att leta sig in i April där hon satt på den hårda stolen. Hon hade tvivlat på att hon hade vad som krävdes redan när hon fyllt i ansökan, men låtit sin övertygelse om att det var det rätta vinna över rädslan. Hennes gamla liv var förbi. Hon var starkare nu och att klara av det här året skulle bevisa det, en gång för alla.

Som om Elin kände på sig att April behövde hennes uppmuntran, lade vännen handen på hennes arm och tryckte den. ”Det kommer gå bra”, viskade hon utan att flytta blicken från rektorn.

April nickade, tacksam för att vännens trofasta närvaro följt henne hela vägen upp till Härjedalen. I en situation där allt annat var nytt och okänt fanns Elin där som den trygga hamn hon alltid utgjort i Aprils liv. Både när hon tillbringat dagarna på sjukhus, lika blek som lakanen hon legat på, och när föräldrarna gått skilda vägar.

Den kommande timmen gick deras lärare igenom kursplanen för resten av terminen, uppmanade dem att ladda ner appen med all information om kursen och instruerade dem att mötas upp utanför huvudbyggnaden klockan sju nästa morgon.

Anneli tog mikrofonen från rektorn och höll den mot läpparna. ”Nu har ni resten av kvällen på er att lära känna era klasskamrater och komma i ordning på rummen. Det finns

kaffe och te på bordet till höger om scenen. Ännu en gång: välkomna till Fjällstugan!”

Spridda applåder följde på hennes uttalande innan sorlet av folk som reste sig från stolarna och samlade ihop sina saker tog över. En hastig överblick av salen upplyste April om att de flesta befann sig i samma åldersspann som henne och Elin, men hon noterade även ett fåtal personer som hunnit lite längre i livet. Hon antog att det aldrig var för sent att skola om sig och kunde inte låta bli att beundra dem som tog klivet ur ett inrutat liv för att prova något nytt.

April skakade ut benen för att få blodet att rinna till och lade sedan märke till att Elin sällat sig till en grupp tjejer som börjat presentera sig för varandra. Hennes hjärta sjönk samtidigt som hon vände runt mobilen i handen för att ha något att göra. Det här var kanske den enda nackdelen med att vara vän med Elin. Medan April tog tid på sig att lära känna någon hade Elin inga svårigheter att gå fram och småprata med nya människor. Det var lika naturligt för henne som det var för April att öppna en bok. Ett faktum som hade tvingat April att utarbeta strategier för situationer som den här. Allt hon behövde göra medan Elin ägnade sig åt att knyta nya kontakter var att skrolla på mobilen och vänta på att ...

”Hittade du appen?”

Hennes blick flög upp från skärmen och landade på ett par mörkblå ögon i ett ansikte inramat av halvlångt hår i samma nyans som rummets timmerväggar. Även om hon bara sett nacken på honom tidigare kände hon igen killen som gett ifrån sig ett uppskattande rop när överlevnadsveckan tillkännagivits.

”Appen ...?” Förvirring blandades med en märkligt varm känsla när hans fylliga läppar långsamt drogs till ett leende.

”Var det inte det du höll på med? Leta efter appen med kursinformationen?” Hans kvardröjande leende antydde att han redan kände till svaret.

April svalde. ”Öh ... nej. Jag bara ...” Hur undvek hon att erkänna att hon passivt väntade på att hennes vän skulle mingla färdigt så att hon slapp stå mitt i rummet som en levande staty?

Killen sträckte fram handen. ”Julian, förresten. Och du heter?”

Hon stirrade på hans fingrar som hängde i luften mellan dem innan hon tveksamt tog dem i sina. ”April. Eklund.”

Han tryckte hennes hand – lite längre än nödvändigt – släppte taget och ramade in munnen med tummen och pekfingeret. ”Säg inget. Jag får gissa. Du är född i ... april?”

Det drog i mungipan på henne. ”Bra slutledningsförmåga.”

Hans breda leende avslöjade vita tänder och en smilgrop som blinkade till i ena kinden. April var inte en person som föll hals över huvud för någon på grund av ett charmigt leende, men något med Julians blick fick en ilning att virvla runt i henne på samma sätt som löven gjort när hon och Elin anlät till skolan under eftermiddagen.

”Tackar.” Han lät ögonen smalna i eftertänksamhet utan att ta blicken från henne. ”Jag måste testa om min slutledningsförmåga funkar mer än en gång. Så ... när du fyllde år i april blev du ... tjugo?”

Hon skakade på huvudet utan att bryta den lättsamma stämningen. ”Tyvärr, Sherlock. Jag är tjugoett.”

Han gjorde en grimas. ”Aj då. Men det var nära i varje fall.”

April höjde ena axeln. ”Nära skjuter ingen hare, har jag hört. Inte ens under överlevnadsveckan.”

Julian skrattade lågt. ”Tur att den inte börjar förrän imorgon då.” Han stoppade ner händerna i fickorna på de slitna jeansen så att tummarna blev hängande utanför. ”Eftersom vi redan har konstaterat att min slutledningsförmåga inte är så lysande som man skulle kunna tro, kanske jag måste fråga rakt ut var du kommer ifrån.”

April strök undan en vågig slinga av kopparrött hår från axeln. ”Jag är från Skara. Det är en ganska liten stad i ...”

”Västergötland”, svarade han åt henne. ”Jag vet. Jag har bott i Skövde.”

Hon kände hur hennes ansikte lyste upp. ”Åh, då är du ju nästan hemifrån.”

Han vinklade på huvudet och log samtidigt på ett sätt som fick hennes hjärta att slå runt ett varv i bröstkorgen. ”Kommer inte alla hemifrån?”

April skrattade till. ”Jo, det förstås ...” Hon skulle just öppna munnen för att säga något mer, vad som helst som kunde hålla kvar Julian hos henne en liten stund till, när hon lade märke till att Elin försökte fånga hennes uppmärksamhet. Vännen hade spärrat upp ögonen bakom Julian och pekade mot honom samtidigt som hon tyst mimade något April inte kunde uppfatta. Hon rynkade ögonbrynen för att förmedla att budskapet inte gick fram och såg ännu en gång Elin rikta pekfingret mot Julian bakom ryggen på honom.

Hans leende falnade när han studerade Aprils oförstående uttryck. ”Är allt okej?”

April blick återvände till hans mörkblå ögon. ”Äh, ja. Det var bara ...”

Hon hann inte avsluta meningen förrän Elin var framme hos dem. Hennes vän lade handen på hennes axel. ”April, kan jag få prata med dig lite?” Hennes röst antydde att nej inte var ett godtagbart svar.

Förvåning över Elins ingripande blandades med besvikelse i April när hon nickade. ”Visst. Okej.”

Elin vände sig till Julian. ”Hej, Julian.” Hennes röst var lika kall som vintern i Härjedalen spåddes bli.

Han höjde på hakan och fick något avvaktande över sig. Som om han plockat fram en sida som inte funnits där för bara några sekunder sedan. ”Hej, Elin.”

April hann inte fråga hur de kände varandra förrän Elin tagit ett grepp om hennes arm och dragit med henne till ett hörn av det stora rummet, som om hon blivit arresterad. Först när de befann sig utom hörhåll från de andra släppte hennes vän taget.

April stirrade på henne. ”Vad gör du?”

En suck flydde Elins mun. ”Ledsen att jag släpade iväg dig, men jag behövde få bort dig från Julian och du verkade inte kunna tolka min spontana charader.”

April blev tvungen att kontrollera rösten. ”Det hade varit omöjligt för vem som helst att veta vad ditt viftande betydde.”

Elin kastade en blick över axeln innan hon vände sig mot henne igen. ”Det är *han*”, väste hon och spärrade upp sina mörka ögon för att understryka poängen.

Aprils ögonbryn möttes på mitten. ”Vilken han? Vad pratar du om?”

Hennes vän viskade svaret. ”Julian. Killen med ishjärtat.”

April ryckte till. Ett minne av dem på hennes rum för två år sedan, på den tiden de fortfarande varit tonåringar, överföll henne. Elin hade tagit sommarjobb på ett café i grannkommunen och hade inte kunnat prata om något annat än den gulliga och charmiga killen som jobbade där. Efter ett par månader av oupphörliga lovord över den fantastiska kollegan som fångat Elins hjärta och snabbt blivit hennes pojkvän hade April nästan börjat föredra att prata bollsport, men tvingat sig själv att vara en lojal vän och lyssnat på detaljer om killens skiftande nyanser i ögonen och hur hans skratt lät.

När Elin gjort sin sista dag på sommarjobbet hade hon åkt hem till April, snyftande sjunkit ner på hennes säng och berättat att pojkvännen hon varit beredd att vända uppochner på världen för hade gjort slut med henne utan förklaring. Han hade utan omsvep sagt att sommaren var över och deras relation med, för att sedan lämna personalrummet utan att se sig om.

Under tårar hade Elin svurit på att han hade en isklump i bröstet där hans hjärta borde ha suttit. April hade gjort sitt bästa för att trösta henne, men hennes ord om att det fanns bättre killar där ute hade känts futtiga i kölvattnet av vännens krossade hjärta. Elin hade gjort flera försök att kontakta honom, om inte annat för att få någon form av avslut, men blivit grundligt ignorerad.

Nu kisade April över axeln på Elin mot platsen där hon lämnat Julian och såg honom betrakta dem på avstånd med ett uttryck hon inte kunde tolka. I ljuset av Elins berättelse insåg hon att det fanns något bekant över killen som gått fram till henne. Men han hade låtit håret växa sedan hon sett honom på fotona Elin ivrigt visat, och det var två år sedan hon tittat på dem. Hon tvingade undan det omedelbara hugget av besvikelse och lät ilskan över hur han behandlat hennes vän sjuda på insidan.

När hon fokuserade på Elin igen skakade hon nästan omärkligt på huvudet. ”Jag hade ingen aning, Elin. Jag kan inte fatta att du ska behöva ...”

”Nej.” Elin höll upp handen för att stoppa henne. ”Det är inte synd om mig. Jag har kommit över det svinet för länge sedan. Att han är här rör mig inte i ryggen så länge jag inte måste umgås alltför tätt med honom.” Hennes blick mjuknade. ”Det är *dig* jag tänker på. Du såg ... jag vet inte ... lite tagen ut av honom?”

April kände kinderna blossa igen och bannade tyst sin avslöjande hy. ”Nej, vi ... pratade bara. Han ville nog bara rädda mig från att stå ensam. Jag tror inte att han är intresserad av mig på det sättet.”

Ett skamsset uttryck tog över Elins drag. ”Åh, förlåt, April. Det var inte meningen att lämna dig. Jag tyckte bara att det var en bra idé att ...”

Den här gången var det April som viftade undan Elins ursäkt. ”Att lära känna de andra. Du har rätt. Jag borde ha gjort

samma sak.” *Om jag haft förmågan.* Hon lät den sista meningen stanna i medvetandet.

”Hur som helst”, Elin lade armarna i kors, ”är jag övertygad om att du har fel. Julian är definitivt intresserad av dig. Det där röda hårsvallet kan få vilken kille som helst på fall.” Hon log lite innan hon blev allvarlig igen. ”Men hur charmig han än kan verka är det inte äkta, April. Ta det från någon som vet. Jag lovar, den killen samlar på krossade hjärtan.” Hon rullade med ögonen. ”Förvarar dem säkert i någon burk bakom en lönnvägg någonstans.”

Liknelsen lockade fram ett skratt hos April. ”Okej.” Hon nickade. ”Anse mig varnad.”

Elins bekymmersfria leende föll på plats igen. ”Bra. Följ med och träffa några av de andra nu.” Hon krokade sin arm genom Aprils och styrde henne mot bordet med termosar med kaffe och te där de andra fortfarande minglade och presenterade henne för ett par tjejer hon pratat med innan. April hälsade på dem, medveten om Julian som stod några meter bort i en större grupp. Samtidigt som hon svarade på artiga frågor från de andra deltagarna tryckte hon ner den irriterande instinkten att kontrollera om han tittade åt hennes håll.

Efter en halvtimme började folk droppa ut ur aulan för att gå till sina rum. Elin dolde en gäspning bakom handen och sneglade sedan mot dörren med lås på en bit bort. ”Jag tror att jag smiter in till badrummet. Kaffe har en tendens att rinna rakt igenom mig. Ses på rummet?”

April hällde i sig det sista av sitt te samtidigt som hon gjorde tummen upp. När Elin försvunnit iväg slängde hon den tomma muggen i papperskorgen och började gå mot utgången.

Att folkhögskolan hette Fjällstugan var ingen slump, även om den tekniskt sett bestod av tre stora timmerstugor. Två av dem utgjorde internatet där varje sovrum innehöll två bäddar. Den tredje byggnaden, där de befann sig, hade en hörsal, en matsal, tre klassrum och ett sällskapsrum.

Närmsta ort låg en mil bort, vilket gjorde skolan till en skyddad värld i den svenska vildmarken. Det öppna området som omgav stugorna ramades in av ändlös skog och ett forsande vattendrag där kanoter som staplats under presenningar skvallrade om kommande aktiviteter under året.

April hann inte mer än dra in ett andetag av den friska kvällsluften utanför förrän någon snuddade vid hennes arm. Hon flämtade till och backade automatiskt ett steg mot tryggheten i stugan.

Julian höll upp båda händerna. ”Förlåt. Det var inte meningen att skrämma dig.”

Hon kom på sig själv med pressa handen mot hjärtat och lät den snabbt falla ner. ”Jag är på väg till mitt rum”, svarade hon utan att möta hans blick.

Han nickade och vinklade på huvudet. ”Är allt okej? Du försvann så fort förut.”

April kände pulsen hamra i halsen. Vad var det med hans uppmärksamhet som fick henne att känna sig utvald? Hon tvingade sig att framkalla bilden av Elins tårdränkta kinder för två år sedan. Om han hade ett studerande sätt att se på henne berodde det förmodligen på att han övat.

Hon frammanade modet att se honom i ögonen när hon svarade. ”Jag tänker vara ärlig, Julian. Elin berättade om dig. Om hur du lämnade henne helt utan förvarning den där sommaren. Du krossade min bästa väns hjärta.”

Julian pressade samman läpparna och var tyst så länge att April började undra om det skulle vara enklast att bara gå därifrån. Till slut tittade han bort, drog handen genom håret som föll fram över kinden på honom och vände sig mot henne igen. ”Så nu har du en klar uppfattning om mig? På grund av någon annans ord om vad som hände för två år sedan?”

April lade armarna i kors utan att veta om det var en försvarsställning eller ett skydd mot den kyliga kvällsluften.

”Inte vem som helst. Min bästa vän. Så ja, jag kan lita på att hon talar sanning.”

Han nickade långsamt och körde ner händerna i fickorna på samma sätt som han gjort tidigare. ”Okej. Men kan jag i varje fall få ge dig en utmaning den kommande veckan?”

Hon kände att hennes panna rynkades. ”Vadå för utmaning?”

Julian lutade sig fram så att ångan från hans mun svävade mot hennes ansikte. ”Att bilda dig en egen uppfattning om mig.” Med de orden vände han runt och började gå i riktning mot stugan längst bort.

April drog in ett djupt andetag, skakade av sig Julians trollbindande närvaro och styrde stegen mot rummet hon delade med Elin.